

Gudstjenesten foregaaer, Alt hvad der kan indvirke forstyrrende paa Gudstjenesten; det forekommer mig, jeg tilstaaer det oprigtigt, at jeg ikke kan see Andet, end at derved er gjort Alt, hvad der fra Statens Side billigt og retfærdigt og ønskeligt i alle Maader bør gøres, og jeg troer, at, naar Staten gaaer ud derover og begynder at stræbe hen til, hvad den sidste ærede Taler kaldte, at den skulde virke for Religion og Sædelighed ved saadanne Politiefor skrifter, saa er det en Betragtning af hvad Religion og Religiositet er, som jeg slet ikke kan gaae ind paa.

Jeg sætter Religionen og Religiositeten i noget ganske Andet end i det, at man ikke kan komme til den eller være den nær midt i Livets Færdsel. Den sande og virkelige Religiositet troer jeg meget vel finder sig tilrette i det daglige Livs Færdsel, og, kan den ikke det, saa er den ikke sand. Jeg skal ikke opholde mig videre ved, hvad den første ærede Taler udtalte om, at den daglige Arbejdstid de Søndage skulde af de Vedkommende, der vare forhindrede fra at arbejde om Søndagen, udstrækkes 2 Timer. Jeg troer virkelig, at Arbejdsclassen har Arbejdstimer nok, mange Gange flere Arbejdstimer end Folk, der blive lønede mange Gange højere, saa man skulde ikke give Anvisning paa at lægge endnu 2 Timer til deres daglige Arbejdstid, et Hensyn, som jeg troer ingenlunde er berettiget. Naar han talte om Boutikernes Lukning, saa vil jeg ogsaa dertil bemærke, at jeg ikke seer, at det kan forstyrre nogensomhelst Christen enten ved Gudstjenesten eller hjemme, om Boutikerne ere aabne. Det er et Syn, man har for sig hver Dag, og det støder mig ikke, om jeg seer det om Søndagen, ligesaa lidt som naar jeg seer det Søndage. Tværtimod, jeg finder, at denne Lukken af Boutikerne medfører, at man gaaer ind en anden Vej, og, omendstjondt det nu ikke vil sige Stort, saa er det dog, naar man vil tale reent ud, demoraliserende, at Staten lader, som den bilder sig ind, at, naar Boutikerne ere lukkede, saa handles der ikke. Der handles alligevel; man gaaer som sagt ind ad en an-

den Indgang, og derved stikker man det Offentlige Blaar i Vinene. At den ærede sidste Taler kunde finde det ubegribeligt, at jeg kunde udtale mig, som jeg gjorde, vil jeg ikke opholde mig ved; thi det, han har sagt, har jeg fundet ligesaa ubegribeligt. Naar han har henpeget paa, at den omtalte Lov gaaer ud paa at tillade Lempelser, stille Udveie frem for mange forskellige Arbejdslysler, saaledes at de kunne tillades, og han ved Siden deraf har anført, at Meget maa beroe paa Embedsmændenes Skjonsomhed, saa er det netop en af mine Anker imod Loven, som den ærede Rigsdagsmand har fremført som en Fordeel ved den. Naar disse Lempelser ved Siden af den almindelige Regel vare klare og tydelige, saa at Enhver vidste med sig selv: naar Du gjør det og det Arbejde, saa er Du vis paa, at Du er i Medhold af Loven, og, naar Du gjør det og det, saa er Du vis paa, at Du gjør Noget, der strider imod Loven, saa havde den ærede Rigsdagsmand Ret; men, naar man tager Hensyn til, at en Politimester kan fortolke den aldeles vilkaarligt, som han selv vil, idet han enten kan tage mere Hensyn til den opstillede Regel eller mere Hensyn til Lempelserne, saa er det ikke Tilfældet; og, naar man saa dertil hører, at man ikke engang kan faae besvaret et Spørgsmaal om, hvad der er lovligt efter Loven, naar man henvender sig til samtlige Vedkommende, og ikke engang kan faae Svaret forud hos de Embedsmænd, det paaligger at overholde den, hvad der er lovstridigt, men faaer det Svar, at, naar Loven er overtraadt, saa vil den Vedkommende blive tiltalt, og finder han sig saa brostholden, saa kan han appellere videre, saa er det virkelig Noget, som nærmer sig meget nær til et bestemt Forbud mod at foretage sig Hvad som helst; og naar man ikke engang kan faae en bestemt Udtalelse om, at det, der viser sig indenfors Huset og ikke er forbundet med Larm, er tilladt, saa seer jeg ikke, hvorledes den ærede Rigsdagsmand kan have Ret i at sige, at denne Lov indeholder Lempelser.